

molitve. Kadar so izrekli presladko ime Jezus, nagnil je glavico. Tako lepo je izdihnil dušo. In ko je bil umrl, je ležal kakor utrgana rožica; lica so mu ostala rudeča še po smrti. — Andrejček je bil poplačan za svoje premagovanje v nebesih. Poslušaj pa, ljubi otrok, še jeden zgled, kako Bog poplača zatajevanje že tukaj na zemlji.

3. Blaženi *Klemen Hofbauer* je imel jako dobre stariše. Trudili so se zlasti, da bi ga izredili popolnoma po duhu Jezusa Kristusa. Če je bil sedemletni Klemen ves teden prav posebno priden, prejel je v svoje največje veselje tudi prav posebno plačilo. Bilo je to plačilo tako, kakoršnega zahteva pač malokateri otrok za svojo pridnost, smel se je namreč v soboto postiti v čast Materi božji. Krajcarje pa, katere bi stal njegov zajutrek, je smel z materinim dovoljenjem podariti revežem. Noben otrok ni bolj ljubil Marije, kakor on; nebeška Kraljica pa mu je ljubezen bogato poplačala; vodila je njegovo nedolžno srce k Jezusu, oskrbela mu je tudi časno srečo in ga pripeljala v vzvišeni duhovski stan.

Al. Stroj.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

12. Peteršilj.

Brez vsakega uvoda začnem povestico o peteršilju. Sicer ne bo čisto legenda, pa jo boste vendar radi slišali; vsaj upam to.

Poznate ga vsi, cenite tudi vsi; torej smo jedini. Nejedini smo k večjemu še, kar se tiče imena. Jaz bom povedal svojo misel, vi dajte pa svojo, pa se bomo zjediniili.

Pred tisoč leti ali pa še prej sta živela brat in sestra. Deček se je imenoval Peter, deklica pa Šilja. Lepa je bratska mejsebojna ljubezen, a ta dva je nista poznala. Večni prepir, večno pretepanje je bilo mej

njima. To ni bilo pa povšeči nekemu čarovniku, ki je bil v tistem kraju. Hoče ju torej zjediniti.

Ko sta se nekega dné na vrtu zopet kregala in preteपालa, prileti po zraku čarovnik in jima pravi: „Ker se nečeta prostovoljno ljubiti, kakor se spodobi bratu in sestri, bosta prisiljeno združena.“ In spremeni dečka v koren in deklico v perje. Dečka posadi v zemljo in iz zemlje požene zeleno perje, ki je bila deklica. Dá jima tudi skupno ime: peteršilj.

Tako sem jaz izvor peteršilja, sedaj pa vi povejte svojo misel, dragi čitatelji, da se zjedinito.

13. Roža.

„Dolgo si odlašal z najljubšo nam cvetlico, z rožo“, mi očitajo vsi zapored. A jaz jim ne odgovarjam, ampak samo pravim, da je v Kani tudi boljše vino pozneje prišlo na vrsto kot slabše.

Vsaj po imenu poznate sveto devico Dorotejo, ne-li? Dobro! Torej to sveto devico so peljali pred nevernega sodnika, ker je bila kristijana.

Paganski sodnik jo na vse možne načine pregovarja, da bi se odpovedala krščanski veri, a vse zaman. Nazadnje ji obljubi, da jo bo vzal za ženo, če se odpove veri. A devica mu srčno odgovori:

„Imam že nebeškega Ženina.“

— Toda on ni tako mogočen kakor jaz — ugovarja sodnik.

„Tako je mogočen, da je zemljo in nebo iz nič ustvaril, česar ti nikdar ne boš mogel“, zavrne ga srčna Doroteja.

— Če je res tako mogočen, naj ti prinese v tem trenutju rož v znak ljubezni, — hoče sodnik. Sveta devica vzdihne in pogleda v nebo, in v tem trenutju priplava snežnobel angelj in prinese v zlati posodici najbolj duhteče rože.

Ta veliki čudež je mnogo ljudij videlo in se je zato spreobrnilo. Nevernega sodnika je pa to tako zjuzilo, da je dal umoriti sveto devico, da bi dokazal, da je on mogočnejši kot Dorotejin nebeški Ženin. A sodnik se je varal.

14. Encijan.

Jedna izmej najlepših pomladnih cvetlic je brez dvoma kot nebo modra cvetka, encijan. Pa veste, zakaj ima tako barvo? Če ne veste, vam bom pa jaz povedal.

Pred davno davnimi leti, ko še ni bilo po naših krajih encijana, živeli so trije nedolžni otroci. Ostra zima je takrat vladala po zemlji, in otroci so željno pričakovali lepe pomladi. Nekega dné se odpravijo na goro, menéč, da bodo tam bližje modrih nebes in da bodo trgali pomladne cvetke. Ko pa pridejo vrh gore, je bilo nebo pokrito s črnimi oblaki in nad dolino se je raztezala gosta megla. Kmalu nato je jelo deževati in otroci so se prestrašeni poskrili pod visoko bukev in so se tiščali skupaj ko strahopeti zajčki.

Takrat pa pride k njim plavolas deček in jim pravi: „Ako pridete v nedeljo sem gori, videli boste tukaj kos neba.“ Nato izgine.

Otroci so pa vrjeli in so v nedeljo na vse zgodaj prišli na hrib. O čudo, na vrhu hriba je bilo polno polno modrih encijanovih rož in dečkom se je zdelo, da je res nebo padlo na zemljo. Tako je izvabila preprosta vera dečkov na zemljo cvetlice, ki se zovejo encijan.

15. Topol.

Da se nekoč za topol skril —	A ne! Samo ta borna stvar
Veli legenda — naš Gospod je,	Priznati radovoljno neče,
Ko umoriti ga pretil	Da Jezus njen je gospodar,
Sovražni judovski mu rod je.	In mu pokorščino odreče:

Lahko ponosno si drevo,	Prezirno z listi zašušti,
Velika to je čast in dika,	Da ga ujel bi rôj zbesneli;
Da čuvaš Stvarnika telo,	Trepeče dalje in šumi
Zakrivaš z listi Rešenika!	Uporno z listjem topol beli.

Srcé Zveličarja ta čin
Prezirnosti bridko užali:
Zato topoli v ta spomin
Vse čase bodo trepetali.

